

fundet, hvis han bekemper den, men altid til Byrde for ham selv. Det er Noget, der ligger i Sagens Natur. For at jeg skal nævne et Exempel, voxede Baredepotsagen af et tilskyndende ikke meget omfattende Debrageri ud til det uhyre Omfang, som vi kende, og for ganske nylig, jeg troer ifjor, blev af en Anmeldelse om en enkelt Drengs Tyveri den dygtige Dommers, i hvis Hænder Undersøgelsen var falden, opmærksom paa en Bunde af Dreng i Kjøbenhavn, der begik Tyverier. Det er saaledes ganske vist, at Criminal- og Politiretten gjør Krav paa at staae vel forsynet med dygtige Mænd. Dommernes Uaffættelighed, den ringe Afgang til Befordring, byder vistnok tildeels uoverstigelige Vanskeligheder; men man maa faa idetmindste sørge for, at Tallet er nogenlunde rundt og fuldt. Det koster Penge, mere vil man, at der skal indblæses Politiet i Kjøbenhavn „en ny Mand“, og det er jo Tanken i det store Lovudkast, der blev forelagt Folkethinget, og det er endnu steds Tanke i det lille Lovforslag, der foreligger os, og som indskrænker sig til at handle om Cheferne for Politiet, om Viniens Officerer, om jeg saa maa sige — vil man have Dygtighed, Udholdsenhed og gode Kræfter, saa koster det Penge. Den Mand, der gjøres Opfordring til, er i grunden en Pengendgifts-Mand; men det høie Thing var jo heller aldrig karrigt, naar det gjaldt om at opnaae noget virkeligt Godt, og jeg har derfor ikke mindste Tvivl om, at den høitærede Justitsminister vil faae det høie Things Samtykke til, hvad han anseer for uomgængeligt nødvendigt, at udruste Criminal- og Politiretten med en 9de Assessor. — Det er en Endring ved Lovforslaget, som jeg vilde have kunnet finde Tid til at stille, og naar jeg ikke har gjort det, saa skylder jeg at gjøre opmærksom paa, at Anledningen dertil var den, at det forekom mig, at det var fra Ministerbænken at et Andragende af denne Natur maatte komme. Det forekommer mig, at det efter de Grundsaetninger, som dette Thing iaar gjentagne Gange har gjort gjældende, maa være den høitærede Justitsministers Sag at andrage paa denne lille Reform i Lovforslaget. Hjælpe sig med en constitueret Assessor troer jeg ikke at den høitærede Justitsminister vil kunne. Er det sandt,

at der, som Forholdene nu foreligge, saavidt vi kunne see klart i dem, er en absolut Nødvendighed for denne nye Assessor, saa bør Retten modtage den nye Assessor som en fast og ikke som en constitueret Assessor. Det er i Overeensstemmelse med Grundlovens Tanke, og i Overeensstemmelse med Randsbthingets Ansættelse af disse Forhold. Retten maa modtage en ny Assessor og det nødvendige Contoirpersonale af Ministerens Haand og endnu Et, der ogsaa koster Penge, et nyt Locale for de nye Afdelinger i Criminal- og Politiretten; thi Raad- og Domhuset, ialtfald de Værelser, der hidtil ere indrømmede, den nuværende Criminal- og Politiret, tælle intet Rum, ingen Sal, der kan være et passende Locale for Domstole, der skulle indvie Kjøbenhavns Befolkning i Fordelene ved en offentlig og mundtlig Forhandling. — Det var min første Erindring ved S. 1.

Jeg har imidlertid endnu en anden. Noget kunde man jo have ubrettet ved Omfordelingen af Arbeidskræften i Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, Noget, men heller ikke det er skeet. Man kunde have slaaet den førstvoterende Assessor ihjel, eller for ikke at bruge et saa haardt Udtryk, man kunde have bestemt, at der ikke længere i Criminal- og Politiretten skulde være en bestalter Først-Voterende. Den historiske Oprindelse til denne Først-Voterende kender jeg ikke. Mig har det været meget paa-faldende at see en saadan bestalter Først-Voterende creeret. Mig forekommer det efter Sagens Natur, at det vilde være uanseligt, om der i vore sammensatte Domstole aldeles ikke eksisterede anden Først-Voterende end den Mand, som Lovkastning paalagde det Hver først at sige sin Mening. (Christensen: Hør!). Jeg troer, at det ikke blot har været skadeligt, men ogsaa er skadeligt, at der er en saadan stadig Først-Voterende, jeg troer, at en saadan Mand faaer en utilbørlig Dørvægt blandt sine Collegaer, men ialtfald nu, da der er Brug for nye Kræfter, forekommer det mig virkeligt, at det havde været i sin Orden, om man havde sagt: Der er ikke længer nogen Forpligtelse for en enkelt Assessor til stadig at være Først-Voterende og som Følge deraf heller ikke nogen Tritagelse for en saadan til at overtage en bestemt Afdeling i Retten. Paa den Maade vilde man